

Samlede digte

Strøtanker

Finn Dalum-Larsen

Samlede digte - strøtanker @

Ørlev, Vordingborg, Danmark

Eget Tryk, 2015

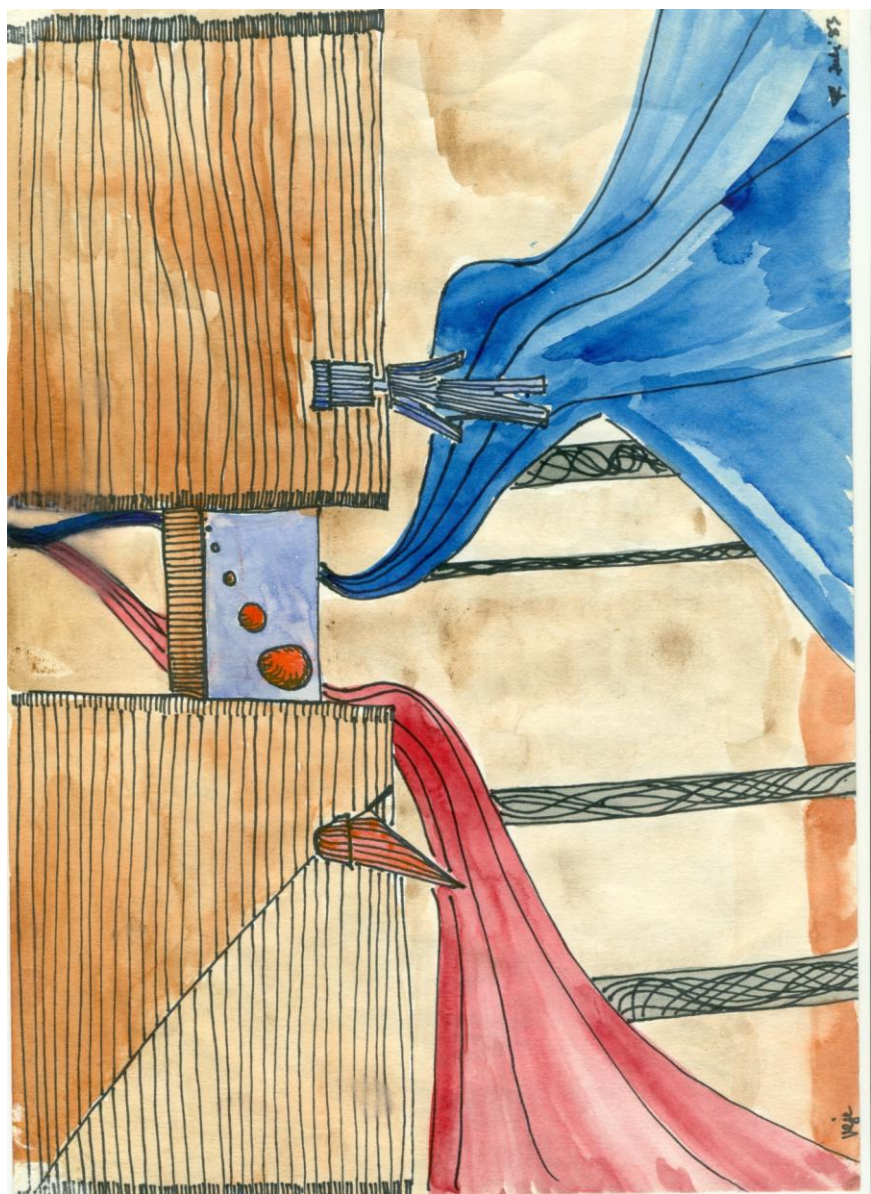
ISBN 9788740907674

Indholdsfortegnelse

<i>Indholdsfortegnelse</i>	3
<i>Den skjulte vej</i>	5
Til Korsør	7
Skjul ikke dine tårer	8
Se flygtigt	9
En med god forstand	10
Jammerdalen	11
Tvivel	12
Alle har lige muligheder	13
Er der noget?	14
En af dem i tomhed	15
Den lille Børges store kærlighed	16
Brudte løfter	17
Afkald på himlen blå	18
Den omvendte verden	19
Vejen er fundet	20
Bevidst søgen	21
Sørgedigtet	22
Den sande styrke	23
De tres søgen efter hende	24
Det kunne have været Paradis	25
Skønheden der forlades	26

Stabiliteten er målet _____	27
<i>På sikker grund</i> _____	29
Hvis skyld er det, at jeg lever i dag? ____	30
Hvert ord og hver Bevægelse _____	31
Intelligens _____	32
Alt har en synlig og usynlig del _____	34
Skænderi hvad bringer du af nyt _____	36
Min drøm bar frugt _____	37
Hyldest digt til drømmen _____	43

Den skjulte vej

Til Korsør

En morgen jeg gik ved Sorø sø,
og prøvede at blaffe til korsør.
Jeg følte stilheden,
den strakte sig ud til evigheden.

Månen var min ven,
stjernerne mine øjne,
det var ligesom lykke igen,
ved stjernernes hjælp
og månens venskab,
kunne glemme al lidenskab
og sætte mig ind i evighedernes hjem.

Skjul ikke dine tårer

Du skal ikke græde,
bag din moders ryg.
Græd ud i hendes forklæde,
så føler du dig tryk.

Se flygtigt

Livet glider,
lige forbi,
jeg skrider,
det hele er parodi

Tomme lyde,
mystiske lyde,
skrig, skrål, elendighed.
De bryder gennem muren!

Det kan ikke være sandt?
Den kærlighed!
Kvindeskrig, skrål, tuder.
Hun griber fat i lagnets kant.
Det kan da ikke være sandt.

En med god forstand

Der var engang en mand,
han havde god forstand.
Men det kunne intet nytte,
for der var intet at høste.'

Forstanden forsvandt med tiden ,
han kom fra asken til ilden,
han vidste lidt om billen,
men intet om livskilden

Jammerdalen

Dette er en jammerdal,
et pinefuldt sted,
følt af en, der blev malet
til menneske mel.

Jeg kender ingen ,
jeg er ingens ven.
Jeg kan ingen finde ,
Jeg er ingens fjende.

Jeg er ikke noget,
bare et hul i hovedet.
Fyldt med selvmedlident vræl
over mit eget lille selv.

Tvivel

Tvivel i dit hjerte,
tvivel i dit sind,
tvivlen dig stormer i
møde,
både fra levende og
døde.

Alle har lige muligheder

Er det hele egentlig noget?
Er der noget specielt, vi skal nå?
Er det ikke helt ud i blået,
når en høster i livet uden at så?

Kan det være meningen,
at den lille mand han skal
være længere fra evigheden
end en langhåret kontubernal?

Er det ikke omsonst som sådan,
at være længere på grund af potten,
skulle ikke alle være lige,
i erkendelsens himmerige?

Er der noget?

Er der noget at begære?
Er der intet at ære?
Er der noget kaldet kærlighed?
Findes der ærlighed?

Der er bare sorger,
selvmedlidenhedens højdepunkt.
Betyder livet noget andet
end en gåde?
En gåde alle tror de løser.

Er menneskene født til at tænke
eller er det en selvopfunden lænke?

Alle menneskene er lige.
Er da nogen vendt tilbage fra
de dødes rige?
Den fattige der fødes,
der lever i fattigdom,
skulle han være dårligere stillet
end den rige?
Er der nogen, der har taget noget
med sig til de dødes rige?

Skulle den der dør som gammel,
være bedre stillet
end den, der dør som ung.
Skulle der være forskel i sjælens faste bånd ?

En af dem i tomhed

Er du en af dem
der går og søger?
Den vej er ikke nem,
mange forbløder.

Du går og søger mange steder
bag buske og træer,
men hvor er den hæder,
som dit hjerte begærer?

Du sidder ivrigt studerende Hesse
og af og til slår et lyn ned i dig.
Pludselig vil du kniven hvæsse,
men meget nærmere målet,
når du ej .

Den lille Børges store kærlighed

Dette er en kærlighed,
der ikke glemmes ,
den vil altid kunne fornemmes,
den har sat sine spor,
endog dybere end ord.

En kærlighed til dig,
man prøvede at udslette,
en kærlighed der lukker mig ,
kan nogen magte fjelde?

Brudte løfter

Så tæt vi dog var engang
for ikke så længe siden,
dette er som en gammel mands gang,
en halten og vigen til siden.

Du stirrer og holder vagt
kun du fylder stuen,
et billede har ringe magt ,
det går op i luen.

Kun sjældent holder du dine løfter,
hver gang du bryder et,
graver jeg grøfter til kløfter,
men det hjælper fedt.

Du har så mange venner,
jeg har kun dig,
mit venskab dig ikke blænder,
vi må gå hver for sig.

Afkald på himlen blå

Hvorfor er vi så langt fra hinanden,
når vi burde være sammen,
himmelsk tale er ikke banden,
kammeratskab ikke fryd og gammen.

Som den hårde sten,
som lysets blænden,
som manden med leen,
ham kalder man vennen ?

Så nær som i et favntag,
så fjern som målet,
er du på denne dag.
der er hård som stålet

En som jeg kunne give afkald på,
hvis jeg vidste, hvad jeg ville miste,
men kan man give afkald på himlen blå,
uden ens hjerte må briste?

Den omvendte verden

Over hele verden synges der om kærlighed,
en kærlighed til dig er dog besværlighed,
som en hemmelighed der skal ties med,
som en fortrolighed der skal holdes.

Vejen er fundet

Har du fundet din vej,
jeg har fundet min.
På denne vej, må man være meget sej!
Må man også det på din?

Denne vej går ikke mod et punkt,
den går ikke rundt,
den er den direkte vej,
til det der er meningen med dig og mig.

Vejen er født af Gud,
det er sandhedens vej,
det er kærlighedens vej.
Jeg går den vej,
der ej er lagt af mig.
Jeg går den af Gud, anbefalede vej,
De ti buds vej.

Det er for mig den eneste vej,
hvor der også er plads til dig,
lad mig hører min ven?
Har du fundet din vej frem?

Går du til de ensommes paradys
eller har du plads til mig?
På min vej,
er der plads til dig.

Bevidst søgen

Du søger ikke pr. instinkt ,
naturens hånd. giver dig ikke et vink.
Du får intet forærende,
du skal selv være den lærende.

Hvad tror du, er skyld dine sanser?
Dine forskellige uddannelser?
Næh! Du må lære naturens bog,
det er livets katalog.

Det er nemlig her igennem,
at du skal se og fornemme,
at livet ikke er at forglemme,
men vejen til at erkende.

Overalt i naturen, bare kig dig omkring,
sker der underlige og sære ting,
men er man inde på den tankerække,
der fører disse sammen,
da tænker man på det,
der fører til fryd og gammen

Sørgedigtet

Når man sidder alene og tænker over livet,
syntes det hele på en gang fortvivlet.

Hvad er det hele?

Hvad er meningen?

Mon nu også Gud kan klare fordelingen?

Når man er sammen med andre,
forlader man de tanker,
men så begynder en indre kamp.

Hvem er kammerat?

Hvem er det ikke?

Og hvad med ham den store tamp?

Skal man tage dem kærligt
eller er det for besværligt?

Er man overhovedet noget her?

Engang syntes hjælpen mig nær,
nu er livet bare til besvær.

Nu sidder man igen og tænker over livet,
og egentlig tager man en hel del for givet.

Hvem ved om livet skal være lykkeligt
og ikke bare et sørgedigt?

Den sande styrke

Det er i modgangens storm,
du skal vise din styrke.
I dagligdagens norm,
skal du denne opbygge.

Hav uendelig tålmodighed
vær altid villig og blid
for det er med kærlighed
din synd bliver hvid.

Vær mod andre som mod dig selv,
du må kærligheden fatte,
thi lykken og fredens elv,
er næstekærlighedens guddommelige skatte.

Husk enhver du sårer,
har en verden som du!
Hold øje med hver ting der sker
ellers bliver du blind,
og gør ting, du ikke bør.
Forståelse af andres følelser,
er den sande viden.
Den finder du i dig selv.

De tres søgen efter hende

Her sidder vi søgende alle tre,
ventende på den eneste ene.
Hvor er den fred, der hviler over hvert træ?
Skal vi gå igennem dette alene?

Hvor er den grønne ø, vi søger?
Dette samfund forbløder foran vores ånd
og kun drømmen river og drager,
vores hjerter til strømmen,
af den dybe flod,
hvor den evige kærlighed,
flyder i uendelighedens stjernevej.

Skyernes blidhed gør drømmen til virkelighed,
kun Gud bestemmer,
hvornår vores drøm bliver opfyldt
af den sande kærlighed.

Lad os være gode venner,
et venskab så stærkt,
det nu kan blive,
imens vore hjerter brænder,
af længsel efter den eneste ene!
Vi må holde ud,
for kun hun fylder os i fuldt ud.

Lad os leve i troen på Gud,
og Hans søn Jesus den Enbårne,
kun på denne måde kan vi leve,
uden at blive det modsatte - nemlig som dyr.
Husk på, at vi alle er gudespirer.

Det kunne have været Paradis

Hej , venner vil I med,
til et fjernt skønt sted,
hvor den rige møder fattig,
til det land der ikke er nat i,
dets navn er Paradis?

Op og prøve åndens muligheder,
tænk dig du med den rette pige.
Der kunne vi gå sammen i uendeligheder,
seende i hinanden alt det,
alt det vi søgte, du!

Hil Dig, oh Gud Fader i det højeste,
din Søn os du sendte,
vil du hente os snart?
Hvem ved, hvor længe vi kan holde ud ,
at gå hernede og mangle åndens
og evangeliets sendebud?

Oh hvor jeg elsker jer alle i tusinde,
der går og gemmer jer bag en illusion,
prøv at tænke jer til i ånden at opnå fusion;
Dette liv er kun nøglen.
Gør dog noget, prøv at blive seende.
Hold op med jeres følelses gøglen!
Følelser er nemlig alt,
alt andet på jord er intet.
Tænk dette kunne have været Paradis.

Skønheden der forlades

Kan du huske den skønhed,
vi skulle efterlade til stilheden ?
Skal vi også huske kærligheden
og glemme besværligheden,
og knytte vore hjerter sammen,
med viden om en søgen,
efter den fryd og gammen
den rigtige pige for hver af os
kunne give?

Lad os tage til det land,
hvor kun skønhed eksisterer .
Til det land hvor følelserne regerer.
Hvad kan vi forlange mere?

Skal vi vælge mellem det normale,
hvor følelserne er en biting -
og det Utopia,
hvor følelserne med viden om,
at dette her kun er livet,
er den vigtigste sandhed,
der er i tiden?

Lad os falde i drømme
om Paradisets skønhed!
Thi Gud og Jesus eksisterer,
de regerer i det land,
hvor følelsen til vennen altid er sand.

Stabiliteten er målet

Hvorfor skifter jeg som vinden,
min sjæl den lider,
hvor er min kærlighed,
hvor er min viden?

Det hele skifter med forandringerne.
I mange dage er jeg bare,
pludselig er det glemt,
min sjæl ridder mig som en mare!

I mange dage er jeg bare,
i viden om kærlighed,
men så kommer de dage,
hvor jeg ridder mig selv,
ned i det dybeste svælg.

Finder mine fejl frem,
kan ikke se nyt.
Det er svært at bygge op,
men let at rive ned.

Alle mine fejl vælter frem,
som en mægtig flodbølge,
der river alt det ned,
det tog så lang tid at bygge op.

Dage, hvor alt jeg gør, er forkert,
dage - hvor regler bryder sammen,
dage - hvor jeg lever i mine fejl,
hvor jeg er mine fejl,
hvor overblikket er forsvundet.

Modet kommer igen med forandringerne,

jeg bygger op, hvad der gik tabt.
Stabiliteten er målet,
der er upåvirket
af forandringerne

Så kommer dage,
Da jeg ikke kan nøjes med at være -
må også være noget for nogen.
Men så kommer atter de dage -
hvor det er skønt bare at
v æ r e.
æ
r
e

På sikker grund

Hvis skyld er det, at jeg lever i dag?

Kære pige vær nu stille,
intet ondt kan hænde dig,
Fader, kære blide lilje,
passer godt på dig og mig.

Vores kærlighed den blomstre,
fører både dig og mig,
til vor Fader hist i himlen,
stræbe gør vi, hver for sig.

Se! Vor Fader god og mægtig,
med sit store skaberværk,
blomster smiler til Ham kærligt,
og Han kærligt ser på dem.

Lad hans kærlighed for evigt,
blomstre frem som rosen lil',
for det er for Ham så yndigt,
at det er, at vi er til.

Hvert ord og hver Bevægelse

Hvert ord og hver bevægelse.
En bevægelse - et lille ord,
det er nok til et brud,
men hvornår bliver jeg stor ,
nok til at opleve den fryd,
at se på andre med samme sind,
som jeg ser på mig selv;
som en der er gammel og blind,
der går og skjuler sit sind.

Et lille ord der sårer hårdt,
som bliver tænkt,
men tanken den var kort,
det burde ikke have været hændt.
Jo mindre man taler,
des mere man tænker!

Men gennem himlen daler,
de knaldsorte lænker.
De lænker, der hiver fra ensomheden,
og binder dig til menneskeheden.
Hvor hvert ord og hver en bevægelse,
kan sårer og øve fordærvelse.

Intelligens

Min egen intelligens
står som et flakkende gasblus,
der ikke kan koge chokolade,
men varme en kold skål suppe.

Altid kritisere
altid "andre aktivere,"
altid irriteret og såret ,
altid utilfreds og krævende.

Min egen intelligens
står svagt i evigt lys,
svagt og utilstrækkeligt
i livets kolde gys.

Aldrig roligt resonerende
aldrig kærligt givende,
aldrig tillidsfyldt og begejstret
aldrig langt fra mig selv.

Min egen intelligens
varmer intet koldt hjerte
hjælper ingen på min vej
og hjælper næppe mig.

Selvbevidst, selvtilfredsstillende,
lukket, kold, utilgængeliggjort
af mange skuffende oplevelser
af mange bristede illusioner
svag af mangel på liv.

Alligevel den eneste overlevende
af tusinde slukkede lys,
der løber rundt som fluer
på mit vindue;
uden mål og retning,
uden livets varme fylde
står min intelligens
og glori i ensomhed på solen,
der skinner i en anden verden.

Alt har en synlig og usynlig del.

Alt har en synlig og usynlig del.
Molekyler "tåger"
og universets uendelighed,
plankton, planteliv og dyreliv,
alt vidner om,
at alt ikke er,
hvad der viser sig på overfladen.

Stjernerne i uendelighedens,
uendelige dybde.
Mennesker i milliontal
alle levende,
sigende, tænkende,
mere eller mindre lovmæssigt.

Midt i al dette,
finder jeg en øm kærlighed ,
midt i al menneskelig ondskab
der er så meget af,
finder jeg en Faders kærlighed,
der ikke viger med nat og dag.

Torden lyn, stormflod, krige,
mord, utugt og
vildfarne menneskebørn,
finder jeg på overfladen.
Men hvad giver dybden?
På overfladen er der ingen atomer,
molekyler eller uendelighed.
Kun lidt huse og træer,
blomster, sten og ørken,
små lys i det fjerne
og en lille sol.

Alt har en dybde
og alt har en overflade,
alt har en synlig og usynlig del.
Midt i al dette,
finder jeg en Faders kærlighed,
varm og stærk.

Skænderi hvad bringer du af nyt

Skænderi hvad bringer du af nyt til mig,

som jeg ikke vidste,

og hvilke løgne prøver du

at bygge mit liv op på?

Har du nogensinde gavnet ?

Ja, jeg husker engang,

da luften var fyldt med

usagte, ubetydelige, utydelige ord,

der skulle siges,

skulle og måtte siges

og som så blev sagt.

Men sig mig;

Hvad var resultatet?

Det syntes som luften var klar,

som om mit hjerte stod frit igen

alt som tyngede var væk.

Der stod du,

som før var min ven

ja, du er det stadig.

Nærmere eller fjernere

mere ven eller halvt fjende?

Oh, jeg ved ikke!

Det var begyndelsen til de negative tanker

og de nytteløse skænderier

over små ubetydelige, utydelige, utilgængelige

handlinger såvel som ord.

Nå, men skænderi

hvad bringer du nu af nyt,

andet end sår og sandheder

uden nogen rigtig gavn ?

Min drøm bar frugt

Drømme en drøm,
fantaserer:

En krig, en helt,
der vinder sin pige
Fuld stop!
Mit livs drøm,
kunne ikke mere sige,
der lå grænsen,
for dens rige.

Drøm så intens om kærlighed,
et krav fra barnets verden,
uselvskhed - kendte den ikke,
tjenesteydelse - et ukendt land,
offer - en byrde,
tålmodighed,
endnu ikke en del af dens substans.

Barnlig drøm om kærlig Fader,
der ville sørge for alt,
ALT.
Den rige og fattige blive lige,
grim og smuk følges ad,
ligemænd.
Danskere og vietnamesere spiser brød,
i fredens ro,
uden død ventende om hjørnet.
Frihed -
hver mands ejendom.
Hvordan?

Jeg vidste det ikke,
altid glemtes detaljer,
men priset visionen, der holdt ud og ikke ville
slippe,
i en kold verden.

En kærlig Fader uden ord, uden handling,
uden bud, uden krav, uden forventning
til mig, hans søn.
En der ville klare alt, elske mig og -
lade mig være -
for evigt i egoismens skal.
Utopia!

Hvor er den kærlige, gode Fader,
der bringer alt på plads,
uden også at være en Fader
med revsende ord?
Uden også at have omsorg for udvikling, pligt?
Uden at se frem til sønnens selvstændighed,
uafhængighed,
fri fra trodsens og oprørets kappe?
En Fader, der ikke ønsker en slave til søn,
men en evig ven en ligemand, en Fader selv,
en der træder i samme spor,
en der har del i samme gerning?

Findes den gode Fader,
der ikke altid vil elske,
selvom troløshed er lønnen,
græde selvom hjertet er koldt?
Jeg ser nu - min Fader -
at du ikke vil slippe,
men lede mig videre frem,
der er meget at lære
i maximalt tempo.
En Guds søn skabes ikke på en livsbane

uden talrige lange timer,
i arbejde og sved
i frygt og angst
i uselvsk gerning.

For evigt knyttes vi sammen
i kærligheds uigennembrydelige bånd.
På godt og ondt belæres jeg
om prisen -
der må betales -
guddommelige egenskabers pris.

Kan jeg ikke vende dig ryggen?
Du, min skaber
var mere aktiv, kærlig
mere levende dynamisk,
end jeg troede.
Du accepterer mig, men prøver bestandigt
at lære mig nye egenskaber:
Ansvar, godhed, kærlighed, disciplin,
tålmodighed, opofrelse, uselvskhed,
tjenesteydelse.
Altid fremad, fremad.

Kan jeg forlade dig uden hjertesorg,
leve videre som om - intet var hændt,
at jeg aldrig havde hørt dit ord,
aldrig krydset dit spor?
Nægtet at have modtaget dine gaver,
benægte jeg bar din ring.

Nej, holde fast i yderste desperation,
i angst for min sjæls frelse.
Du er god -
lad mig drikke den bitre kop,
der fulgte med min drøms Utopia,
den bitre kop til gudernes rækker:

Hjælp mig blive som dig.

Kampråbet lyder om udholdenhed,
om at holde på vundet territorium
kæmpe et skridt frem.
Endnu vindes sejren kun for i dag,
endnu er dette slag ikke det sidste.
Nogle tabes - andre vindes,
men forude lyser løftet om evigt liv.
Hold ud!

Når livslyset pustes ud,
og kampen stadig lever i sind,
når Kristus hviler i hjerte og tanke,
Hans ord "på læben,
fødderne går - som ordet byder -
da ...
Men nu ... en dag ad gangen
et skridt, en bøn, en tanke, en drøm.

Oh - du mit nye Utopia,
din skønhed og styrke skræmmer mig,
jeg frygter din rensende magt,
blot ejer jeg ej andet.
Du er min skat.

Modsætningen er nu kendt
i raffinerede detaljer,
et tusindtal af meninger og konsekvenser.
I Tibets bjerge ligger moderationen i ruïn
Shangri-La.
Mount Zion råber: Fuldkommenhed! Renhed!
Ingen moderato i kærlighed,
ingen given op for uløste problemer,
ingen viden uden efterlevelse,
ingen guddom med blodige hænder i skødet,
ingen overgivelse af et eneste ideal.

Moderationen hader fuldkommenheden,
hader dens fanatiske glans,
lad mig dræbe -
lyder dens hjertes ensformige tone.
Lad mig dræbe, spilde fuldkommenheds blod.
Fuldkommenhed må ikke findes på jord.
Lad mig dræbe.

Medens du sidder der bag diglen,
må da min kærlighedssang lyde til dig,
måtte min beundring og tilbedelse
ikke være hyklerens røgelse.
Må min ånd overvinde legemets trang.
Lad min ånd synge kærlighedssange,
juble over din Faderhånd.

Omkredset af ondskab, fristelser og grin -
lad mig prise din storhed.
Omkredset af problemer, forfængelighed,
egenkærlighed -
Lad mig hylde dig.
Jeg frygter dit sårede blik og skuffede ansigt.
Jeg råber om nåde i al min lidenhed
og husker på,
at du altid svarede mig.

Når jeg ser dine strenge bryn,
lad mig da huske på min barndoms uskyld -
og se frem til smilet på din læbe -
når du skuer fornyet stræben.
Når jeg fejler,
føler din revsende hånd,
må jeg da aldrig glemme,
at jeg er i livets barndom,
aldrig for stolt til at lære.

Hyldest digt til drømmen

Du realitet!
Gårsdagens murbrokker
af knuste drømme.
Du troede du kunne kvæle
mit livs håb.
Men de knuste - levede
realiserede sig
uden din accept.

Du drøm!
Du var,
du er,
min verdens træ,
du blomstrede og bar frugt
sød frugt,
hvor virkeligheden,
havde benægtet
mig
din eksistens.

